

Там, де ми зустрілися вперше

КУПИТИ

- Пронизливий і захоплюючий роман про другий шанс
- Вони створені одне для одного. І вони не разом. У них є один день, щоб змінити все...

Перше кохання залишає найяскравіші спогади та емоції. Зустрівши Клару, Бенджамін зрозумів, що їм судилося бути вдвох. Провівши разом два роки, молода пара була впевнена: це назавжди. Однак прикра подія роз'єднала їх в останню ніч в університеті й відтоді кожен пішов власним шляхом. Двадцять років по тому Клара має чудову роботу та чарівного чоловіка, її життя здається успішним. Але думками вона постійно повертається в часи, коли була справді щаслива разом із Бенджаміном. Клара не знає, як склалася його доля та чи варто ворушити минуле. Теракт у рідному містечку відкидає її сумніви. Жінка кидає все, аби знайти Бенджаміна та впевнитися, що з ним уже гаразд. Одна подія зруйнувала їхнє щастя. Але чи зможе інша возз'єднати закоханих, повернувши їм втрачений час?

«Я рада, що таке не може трапитися двічі, ця лихоманка першого кохання. Адже це лихоманка, і до того ж тягар, що б там не казали поети. Їм бракує сміливості, цим дням, коли тобі всього лише двадцять один рік. Вони сповнені дрібних проявів боягузтва, дрібних безпідставних страхів, і тобі так легко завдати болю, тебе так просто зранити, ти падаєш жертвою першого-ліпшого колючого слова».

Квітень 2022 року

16:57

День видався неочікувано жаркий як для квітня, тож він обливається потом, але не тільки через спеку.

Наплічник, так ретельно складений лише якихось кілька годин тому, прилипнув до його спини. Він старається якомога обережніше пробиратися крізь натовп, відчуваючи, як дорогою до стадіону його штурхають з усіх боків. Він так багато разів тут бував, що знає це місце, мов рідний дім.

Сьогодні він вдає, що захворів, і вперше за багато років пропустив гру.

Глядачі вже висипають надвір — хмара мурашок у безрукавках у червоно-білу смужку, піднесена неочікуваною перемогою: три-два в домашньому матчі з гідним супротивником. Загальна ейфорія аж бринить у повітрі.

Це якась хвороба. Епідемія. Скоро їх від неї буде зцілено.

Його лице палає від зусилля, від ваги наплічника, від зворотного відліку, який він веде в голові.

Уже недовго. Кілька секунд, буквально кілька секунд — і все скінчиться.

Серце його гупотить, він ловить себе на тому, що затримує віддих. Прикладає руку до чола, ніби намагаючись повернути собі рівновагу, і море людей — переважно чоловіків, переважно з кількома кухлями пива всередині — лине до нього великим потоком: червоно-білі робочі бджоли мелькають перед очима й зливаються в одне.

Однаковісінькі люди, яких майже неможливо розрізнити, цілих п'ятдесят дві тисячі. Неможливо бачити в них щось інше, крім як суцільну рухому масу. Жоден із них взагалі нічим не вирізняється.

Випадкові постраждали.

Аж тут він звертає увагу на одного чоловіка: у нього на плечах сидить донька, років щонайбільше шести, з шарфом на шії. Волосся заплетене у хвостики. Усміхається від вуха до вуха.

Емоції майже збивають його з ніг. Він глибоко вдихає, відвертається, нагинає голову, прямує вперед. Ширшими кроками, щоб віддалитися від дівчинки.

Йому не можна сприймати їх як окремих людей.

Тепер до стадіону лишилося якихось кілька метрів. Біля дверей охорона пильнує, щоб усі безпечно вийшли. Це та сторона, куди йдуть після гри особливо важливі гості. Він знає, що той, хто йому потрібен, буде там, святкуватиме.

Він усе так ретельно спланував.

Його пальці намагаються детонатор. Він проказує коротку молитву ні до кого конкретного за те, щоб усе склалося як слід.

А тоді — секундна пауза.

Він опускає очі на вільну долоню, перевертає її і зачудовано дивиться на шкіру. На «лінії долі». Синьо-зелений колір вен.

Хтось дорогою штовхає його в плече. Він уже біля входу. Ближче дістатися неможливо.

Момент настав.

Наприкінці все виявляється не складнішим, ніж відпустити нитку, прив'язану до повітряної кульки.

Він натискає на кнопку — і його більше немає.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ